



Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (čtvrtého senátu)

20. října 2022 *

„Řízení o předběžné otázce – Kontroly na hranicích, azyl a přistěhovalectví – Azylová politika – Povolení k pobytu vydané státním příslušníkům třetích zemí, kteří jsou obětmi obchodování s lidmi nebo obdrželi pomoc k nedovolenému přistěhovalectví a kteří spolupracují s příslušnými orgány – Směrnice 2004/81/ES – Článek 6 – Oblast působnosti – Státní příslušník třetí země, který tvrdí, že byl obětí trestného činu souvisejícího s obchodováním s lidmi – Možnost využití lhůty na rozmyšlenou stanovené v čl. 6 odst. 1 této směrnice – Zákaz výkonu příkazu k vyhoštění – Pojem – Rozsah – Počítání této lhůty na rozmyšlenou – Nařízení (EU) č. 604/2013 – Kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států – Přemístění do členského státu příslušného k posouzení této žádosti o mezinárodní ochranu“

Ve věci C-66/21,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Rechtbank Den Haag (soud v Haagu, Nizozemsko) ze dne 28. ledna 2021, došlým Soudnímu dvoru dne 29. ledna 2021, v řízení

O. T. E.

proti

Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid,

SOUDNÍ DVŮR (čtvrtý senát),

ve složení C. Lycourgos, předseda senátu, L. S. Rossi (zpravodajka), J.-C. Bonichot, S. Rodin a O. Spineanu-Matei, soudci,

generální advokát: J. Richard de la Tour,

vedoucí soudní kanceláře: A. Calot Escobar,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

s ohledem na vyjádření předložená:

– za nizozemskou vládu M. K. Bulterman a P. Huurnink, jako zmocněnkyněmi,

* Jednací jazyk: nizozemština.

- za českou vládu M. Smolkem a J. Vláčilem, jako zmocněnci,
- za německou vládu J. Möllerem a R. Kanitzem, jako zmocněnci,
- za Evropskou komisi C. Cattabriga a F. Wilmanem, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 2. června 2022,

vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu článku 6 směrnice Rady 2004/81/ES ze dne 29. dubna 2004 o povolení k pobytu pro státní příslušníky třetích zemí, kteří jsou oběťmi obchodování s lidmi nebo obdrželi pomoc k nedovolenému přistěhovalectví a kteří spolupracují s příslušnými orgány (Úř. věst. 2004, L 261, s. 19; Zvl. vyd. 19/07, s. 69).
- 2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi O. T. E., nigerijským státním příslušníkem, a Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (státní tajemník pro spravedlnost a bezpečnost, Nizozemsko) (dále jen „státní tajemník“) z důvodu, že bez posouzení zamítl žádost žalobce v původním řízení o povolení k dočasnému pobytu z důvodu azylu, jelikož členským státem příslušným k posouzení této žádosti byla Italská republika.

Právní rámec

Unijní právo

Směrnice 2004/81

- 3 Body 2, 4 a 9 až 11 odůvodnění směrnice 2004/81 znějí následovně:

„(2) Evropská rada na zvláštním zasedání ve dnech 15. a 16. října 1999 v Tampere vyjádřila své odhodlání řešit nedovolené přistěhovalectví u jeho zdroje, zvláště zaměřením se na ty, kdo se zabývají obchodováním s lidmi a hospodářským vykořisťováním migrujících osob. Vyzvala členské státy, aby své úsilí soustředily na odhalování a rozbíjení zločineckých sítí a současně na ochranu práv obětí.

[...]

(4) Touto směrnicí není dotčena ochrana poskytovaná uprchlíkům, příjemcům podpůrné ochrany a osobám domáhajícím se mezinárodní ochrany na základě vnitrostátního uprchlického práva ani jiné akty na ochranu lidských práv.

[...]

- (9) Tato směrnice zavádí povolení k pobytu pro oběti obchodování s lidmi nebo, rozhodne-li se členský stát rozšířit oblast působnosti této směrnice, pro státní příslušníky třetí země, kteří obdrželi pomoc k nedovolenému přistěhovalectví a pro které je povolení k pobytu dostatečnou pobídkou ke spolupráci s příslušnými orgány, přičemž obsahuje některé podmínky k ochraně proti zneužití.
- (10) Za tímto účelem je nezbytné stanovit předpoklady pro vydávání povolení k pobytu, podmínky pobytu a důvody pro neprodloužení jeho platnosti a jeho odnětí. Právo pobytu podle této směrnice je vázáno na podmínky a má prozatímní povahu.
- (11) Dotyční státní příslušníci třetí země by měli být informováni o možnosti obdržet toto povolení k pobytu a o lhůtě na rozmyšlenou. Toto by jim mělo pomoci vycházet ze skutečného stavu věcí při jejich rozhodování, zda mají s příslušnými orgány, například s policií, orgány činnými v trestním řízení a soudy, s přihlédnutím k možným rizikům spolupracovat tak, aby spolupráce byla svobodná, a tedy účinnější.“

4 Článek 1 této směrnice stanoví:

„Účelem této směrnice je definovat podmínky pro vydávání časově omezeného povolení k pobytu, souvisejícího s délkou příslušného vnitrostátního řízení, státním příslušníkům třetích zemí, kteří spolupracují v boji proti obchodování s lidmi nebo proti napomáhání k nedovolenému přistěhovalectví.“

5 Článek 2 uvedené směrnice stanoví:

„Pro účely této směrnice se rozumí:

[...]

d) ‚opatřením k výkonu příkazu k vyhoštění‘ opatření přijaté členským státem k výkonu rozhodnutí příslušných orgánů, které příkazuje vyhoštění státního příslušníka třetí země;

e) ‚povolením k pobytu‘ povolení udělené členským státem, které povoluje zákonný pobyt na jeho území státnímu příslušníkovi třetí země, který splňuje podmínky této směrnice;

[...]“

6 Článek 3 odst. 1 této směrnice stanoví:

„Členské státy použijí tuto směrnici na státní příslušníky třetích zemí, kteří jsou nebo byli obětí trestného činu týkajícího se obchodování s lidmi, i když vstoupili na území členských států bez povolení.“

7 Článek 5 první pododstavec uvedené směrnice zní následovně:

„Jsou-li příslušné orgány členských států toho názoru, že příslušník třetí země může spadat do oblasti působnosti této směrnice, informují dotyčnou osobu o možnostech nabízených v rámci této směrnice.“

8 Článek 6 této směrnice, nadepsaný „Lhůta na rozmyšlenou“, stanoví:

„1. Členské státy zajistí, aby dotyčným státním příslušníkům třetích zemí byla poskytnuta lhůta na rozmyšlenou, která jim umožní zotavit se a uniknout vlivu pachatelů uvedených trestných činů, aby tak mohli při svém rozhodování, zda mají s příslušnými orgány spolupracovat, lépe vycházet ze skutečného stavu věcí.

Doba trvání a začátek lhůty uvedené v prvním pododstavci se určuje podle vnitrostátního práva.

2. Ve lhůtě na rozmyšlenou a během doby čekání na rozhodnutí příslušných orgánů mají dotyční státní příslušníci třetích zemí přístup k zacházení uvedenému v článku 7 a nelze vykonat žádný příkaz k jejich vyhoštění.

3. Lhůta na rozmyšlenou nezakládá právo na pobyt podle této směrnice.

4. Členský stát může lhůtu na rozmyšlenou kdykoli ukončit, pokud příslušné orgány zjistí, že dotyčná osoba aktivně, dobrovolně a z vlastního podnětu obnovila styk s pachateli trestných činů uvedených v čl. 2 písm. b) a c), nebo z důvodů týkajících se veřejného pořádku a bezpečnosti státu.“

9 Článek 7 uvedené směrnice 2004/81, nadepsaný „Zacházení před vydáním povolení k pobytu“, stanoví:

1. Členské státy zajistí, aby dotyčným státním příslušníkům třetích zemí, kteří nemají dostatečné prostředky, byly zaručeny životní podmínky schopné zajistit jejich výživu a přístup k naléhavé léčebné péči. Dbají na zajištění zvláštních potřeb těch nejzranitelnějších osob, zejména psychologické pomoci, je-li jí třeba a stanoví-li tak vnitrostátní právo.

2. Při uplatňování této směrnice členské státy v souladu s vnitrostátním právem náležitě zohlední potřeby bezpečnosti a ochrany dotyčných státních příslušníků třetích zemí.

[...]

10 Článek 8 téže směrnice, nadepsaný „Vydání a prodloužení platnosti povolení k pobytu“, v odstavci 1 uvádí:

„Po uplynutí lhůty na rozmyšlenou nebo dříve, mají-li příslušné orgány za to, že dotyčný státní příslušník třetí země již splnil podmínku stanovenou v písmenu b), členský stát posoudí:

a) zda je účelné prodloužit jeho pobyt na území členského státu pro účely vyšetřování nebo soudní řízení a

b) zda projevil jasný úmysl spolupracovat a

c) zda ukončil veškeré styky s osobami podezřelými z činů, které lze kvalifikovat jako trestné činy uvedené v čl. 2 písm. b a c).“

Nařízení Dublin III

- 11 Nařízení Rady (ES) č. 343/2003 ze dne 18. února 2003, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země v některém z členských států (Úř. věst. 2003, L 50, s. 1; Zvl. vyd. 19/06, s. 109), bylo s účinností od 18. července 2013 zrušeno a nahrazeno nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. června 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (Úř. věst. 2013, L 180, s. 31) (dále jen „nařízení Dublin III“).
- 12 Článek 1 nařízení Dublin III stanoví:
- „Toto nařízení stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „příslušný členský stát“).“
- 13 Článek 21 tohoto nařízení, nadepsaný „Předložení žádosti o převzetí“, stanoví v odstavci 1:
- „Pokud se členský stát, ve kterém byla podána žádost o mezinárodní ochranu, domnívá, že k posouzení žádosti je příslušný jiný členský stát, může v co nejkratší době a v každém případě do tří měsíců ode dne, kdy byla žádost podána ve smyslu čl. 20 odst. 2, požádat druhý členský stát, aby žadatele převzal.
- Bez ohledu na první pododstavec v případě nalezení shody v rámci systému Eurodac s údaji zaznamenanými podle článku 14 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 603/2013 [ze dne 26. června 2013 o zřízení systému „Eurodac“ pro porovnávání otisků prstů za účelem účinného uplatňování nařízení č. 604/2013 a pro podávání žádostí orgánů pro vymáhání práva členských států a Europolu o porovnání údajů s údaji systému Eurodac pro účely vymáhání práva a o změně nařízení (EU) č. 1077/2011, kterým se zřizuje Evropská agentura pro provozní řízení rozsáhlých informačních systémů v prostoru svobody, bezpečnosti a práva (Úř. věst. 2013, L 180, s. 1)], se žádost zašle do dvou měsíců od nalezení dané shody podle čl. 15 odst. 2 uvedeného nařízení.
- Pokud není žádost o převzetí žadatele předložena ve lhůtách stanovených v prvním a druhém pododstavci, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, ve kterém byla žádost podána.“
- 14 Článek 26 odst. 1 první věta nařízení Dublin III stanoví:
- „Pokud dožádaný členský stát vyhoví žádosti o převzetí nebo přijetí žadatele nebo jiné osoby uvedené v čl. 18 odst. 1 písm. c) nebo d) zpět, oznámí dožadující členský stát dotyčné osobě rozhodnutí přemístit ji do příslušného členského státu a případně i rozhodnutí neposuzovat její žádost o mezinárodní ochranu.“
- 15 Článek 27 tohoto nařízení, nadepsaný „Opravné prostředky“, stanoví:
- „1. Žadatel nebo jiná osoba uvedená v čl. 18 odst. 1 písm. c) nebo d) má právo na podání účinného opravného prostředku k soudu co do skutkové i právní stránky ve formě odvolání proti rozhodnutí o přemístění nebo jeho přezkumu.
2. Členské státy stanoví přiměřenou lhůtu, v níž může dotyčná osoba uplatnit své právo na podání účinného opravného prostředku podle odstavce 1.

3. Pro účely odvolání proti rozhodnutí o přemístění nebo přezkumu tohoto rozhodnutí, členské státy ve svých vnitrostátních právních předpisech stanoví:

- a) že na základě podání odvolání nebo žádosti o přezkum získává dotčená osoba právo zůstat v daném členském státě, dokud nebude rozhodnuto o odvolání nebo o přezkumu; nebo
- b) automatický odklad přemístění na určitou a přiměřenou dobu, během níž soud po důkladném a pečlivém posouzení rozhodne, zda má být s odvoláním nebo přezkumem spojen i nadále odkladný účinek; nebo
- c) že dotčená osoba může v přiměřené lhůtě požádat soud o odložení výkonu rozhodnutí o přemístění, dokud nebude rozhodnuto o jejím odvolání nebo o přezkumu. [...]"

16 Článek 29 uvedeného nařízení stanoví:

„1. Přemístění žadatele nebo jiné osoby uvedené v čl. 18 odst. 1 písm. c) nebo d) z dožadujícího členského státu do příslušného členského státu se provádí po konzultaci dotčených členských států v souladu s vnitrostátním právem dožadujícího členského státu, jakmile je to z praktického hlediska možné, avšak nejpozději šest měsíců od přijetí [vyhovění] žádosti jiným členským státem o převzetí dotčené osoby nebo o její přijetí zpět nebo od vydání konečného rozhodnutí o opravném prostředku nebo o přezkumu, pokud má podle čl. 27 odst. 3 odkladný účinek.

[...]

2. Pokud k přemístění nedojde během šestiměsíční lhůty, příslušnému členskému zanikne jeho povinnost převzít nebo přijmout dotčenou osobu zpět a příslušným státem se stává dožadující členský stát. Tato lhůta může být prodloužena nejvýše na jeden rok, pokud přemístění nemohlo být uskutečněno z důvodu uvěznění dotčené osoby, nebo až na 18 měsíců, pokud je dotčená osoba na útěku.

[...]"

Směrnice 2001/40/ES

17 Článek 1 odst. 1 směrnice Rady 2001/40/ES ze dne 28. května 2001 o vzájemném uznávání rozhodnutí o vyhoštění státních příslušníků třetích zemí (Úř. věst. 2001, L 149, s. 34; Zvl. vyd. 19/04, s. 107) stanoví:

„Aniž jsou dotčeny povinnosti vyplývající jednak z článku 23 a jednak článku 96 úmluvy k provedení Schengenské dohody ze dne 14. června 1985, uzavřené [mezi vládami států Hospodářské unie Beneluxu, Spolkové republiky Německo a Francouzské republiky o postupném odstraňování kontrol na společných hranicích (Úř. věst. 2000, L 239, s. 19)] a podepsané dne 19. června 1990 v Schengenu [...], je účelem této směrnice umožnit uznání rozhodnutí o vyhoštění vydaného příslušným orgánem jednoho členského státu (dále jen ‚vydávající členský stát‘) vůči státnímu příslušníkovi třetí země, který se nachází na území jiného členského státu (dále jen ‚provádějící členský stát‘).“

18 Článek 2 této směrnice stanoví:

„Pro účely této směrnice se rozumí:

[...]

b) „rozhodnutím o vyhoštění“ každé rozhodnutí, které nařizuje vyhoštění, přijaté příslušným správním orgánem vydávajícího členského státu;

[...]“

Směrnice 2004/38/ES

19 Článek 28 odst. 1 a 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. dubna 2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, o změně nařízení (EHS) č. 1612/68 a o zrušení směrnic 64/221/EHS, 68/360/EHS, 72/194/EHS, 73/148/EHS, 75/34/EHS, 75/35/EHS, 90/364/EHS, 90/365/EHS a 93/96/EHS (Úř. věst. 2004, L 158, s. 77; Zvl. 05/05, s. 46, jakož i oprava v Úř. věst. 2011, L 327, s. 70) stanoví:

„1. Před přijetím rozhodnutí o vyhoštění z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti vezme hostitelský členský stát v úvahu skutečnosti, jako je délka pobytu dotyčné osoby na jeho území, věk, zdravotní stav, rodinné a ekonomické poměry, společenská a kulturní integrace v hostitelském členském státě a intenzita vazeb na zemi původu.

2. Hostitelský členský stát nesmí, s výjimkou závažných důvodů týkajících se veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti, vydat rozhodnutí o vyhoštění proti občanům Unie nebo jejich rodinným příslušníkům bez ohledu na jejich státní příslušnost, kteří mají právo trvalého pobytu na jeho území.“

Nizozemské právo

20 Článek 8 Wet tot algehele herziening van de Vreemdelingenwet (Vreemdelingenwet 2000) [zákon o obecné reformě zákona o cizincích (zákon o cizincích z roku 2000)], ze dne 23. listopadu 2000 (Stb. 2000, no 496), ve znění použitelném na spor v původním řízení (dále jen „zákon o cizincích“), stanoví:

„Cizinec může legálně pobývat v Nizozemsku pouze:

[...]

k) po dobu, v níž mu ministr umožní podat trestní oznámení pro porušení článku 273f Wetboek van Strafrecht (trestní zákoník) [týkajícího se obchodování s lidmi]“.

21 Článek 30 odst. 1 zákona o cizincích stanoví, že žádost o povolení k pobytu na dobu určitou se neposoudí, pokud bylo podle nařízení Dublin III zjištěno, že k posouzení této žádosti je příslušný jiný členský stát.

22 Oddíl B8/3.1 Vreemdelingendirculaire 2000 (oběžník o cizincích z roku 2000), ve znění použitelném na spor v původním řízení (dále jen „oběžník o cizincích“), zní následovně:

„Velitel Koninklijke Marechaussee (četnictvo, Nizozemsko, dále jen „KMar“) má stejné pravomoci jako velitel státní policie v případě, že se objeví indicie o obchodování s lidmi, které se týká cizího státního příslušníka. [...]

Immigratie- en Naturalisatiedienst (služba pro přistěhovalectví a udělování státního občanství, Nizozemsko, dále jen „IND“) rozlišuje v oblasti pobytového práva tři situace, pokud jde o právo dočasného pobytu obětí a svědků-oznamovatelů obchodování s lidmi:

1. lhůtu na rozmyšlenou pro oběti obchodování s lidmi;
2. povolení k pobytu pro oběti obchodování s lidmi a
3. povolení k pobytu pro svědky-oznamovatele obchodování s lidmi.

1. Lhůta na rozmyšlenou

Podle článku 8 písm. k) zákona o cizincích je domnělým obětím obchodování s lidmi poskytnuta lhůta na rozmyšlenou v délce nejvýše tří měsíců, během níž se musí rozhodnout, zda chtějí podat trestní oznámení pro obchodování s lidmi nebo jinak spolupracovat při policejním nebo soudním vyšetřování osoby podezřelé z obchodování s lidmi, nebo při soudním řízení ve věci samé proti ní, či zda si to nepřejí.

Policie nebo KMar poskytne domnělé oběti lhůtu na rozmyšlenou, jakmile vyvstane sebemenší indicie o obchodování s lidmi nebo na základě zásahu Inspectie Sociale Zaken en Werkgelegenheid (Inspekce sociálních věcí a zaměstnanosti, Nizozemsko) [...]

Během lhůty na rozmyšlenou IND odloží odjezd domnělé oběti obchodování s lidmi z Nizozemska.

Lhůta na rozmyšlenou je jednorázová a nelze ji prodloužit.

Lhůta na rozmyšlenou se vztahuje pouze na cizince, kteří v Nizozemsku pobývají nelegálně a kteří:

- jsou nebo byly oběťmi trestného činu uvedeného v článku 273f trestního zákoníku;
- dosud nebyli oběťmi trestného činu uvedeného v článku 273f trestního zákoníku, ale jsou případnými oběťmi obchodování s lidmi; nebo
- kteří vůbec neměli přístup do Nizozemského království, ale jsou případnými oběťmi obchodování s lidmi, s tím, že KMar, v případě potřeby společně se státním zastupitelstvím, poskytne lhůtu na rozmyšlenou při sebemenší indicii o obchodování s lidmi.

Lhůta na rozmyšlenou nepřisluší oznamovatelům obchodování s lidmi.

Služba IND poskytuje zajištěným cizím státním příslušníkům lhůtu na rozmyšlenou výlučně se souhlasem státního zastupitelství, policie nebo KMar.

Během lhůty na rozmyšlenou se domnělá oběť musí jednou měsíčně dostavit na regionální policejní oddělení nebo ke KMar, pod které administrativně spadá.

Lhůta na rozmyšlenou skončí, když:

- policie nebo KMar konstatuje, že během lhůty na rozmyšlenou domnělá oběť odjela „neznámo kam“;
- domnělá oběť během lhůty na rozmyšlenou sdělí, že nehodlá podat trestní oznámení nebo jinak spolupracovat při policejním nebo soudním vyšetřování osoby podezřelé z obchodování s lidmi nebo při soudním řízení proti této osobě ve věci samé;
- domnělá oběť podala trestní oznámení pro obchodování s lidmi a podepsala protokol nebo spolupracovala při policejním nebo soudním vyšetřování osoby podezřelé z obchodování s lidmi nebo při soudním řízení proti této osobě ve věci samé; nebo
- domnělá oběť požádala o povolení k pobytu (na jiném základě než je tento odstavec).

Pokud lhůta na rozmyšlenou skončí, IND zruší odklad přemístění dotyčné osoby.“

Skutkový základ sporu v původním řízení a předběžné otázky

- 23 Žalobce v původním řízení, který je nigerijským státním příslušníkem, požádal po podání tří žádostí o azyl v Itálii, jakož i další žádosti o azyl v Belgii, dne 26. dubna 2019 o azyl v Nizozemsku.
- 24 Nizozemské království zaslalo dne 3. června 2019 Italské republice žádost o přijetí dotyčného zpět ve smyslu čl. 18 odst. 1 písm. d) nařízení Dublin III. Italská republika s tímto přijetím zpět souhlasila dne 13. června téhož roku.
- 25 Státní tajemník informoval žalobce v původním řízení dne 18. července 2019 o svém úmyslu zamítnout jeho žádost o azyl bez posouzení vzhledem k tomu, že členským státem příslušným k posouzení jeho žádosti je podle nařízení Dublin III Italská republika.
- 26 Dne 30. července 2019 žalobce v původním řízení prohlásil, že se stal v Itálii obětí obchodování s lidmi a že jednoho z pachatelů tohoto trestného činu poznal v přijímacím středisku v Nizozemsku. V této souvislosti byl vyslechnut cizineckou policií.
- 27 Rozhodnutím ze dne 12. srpna 2019 státní tajemník odmítl posoudit žádost žalobce v původním řízení o vydání povolení k dočasnému pobytu z titulu azylu s odůvodněním, že členským státem příslušným podle nařízení Dublin III je Italská republika. Tímto rozhodnutím nařídil státní tajemník přemístění žalobce v původním řízení do Itálie.
- 28 Dne 3. října 2019 podal žalobce v původním řízení trestní oznámení u nizozemských orgánů s odůvodněním, že se stal obětí obchodování s lidmi.
- 29 Podle informací předložených Soudnímu dvoru státní zastupitelství po prošetření dospělo k závěru, že v Nizozemsku neexistuje žádná indicie, která by mohla podpořit trestní oznámení žalobce v původním řízení. Vzhledem k tomu, že spolupráce žalobce v původním řízení při trestním vyšetřování v Nizozemsku nebyla nezbytná, bylo jeho trestní oznámení odloženo.

- 30 Žalobce v původním řízení podal proti rozhodnutí ze dne 12. srpna 2019 žalobu k předkládajícímu soudu. Tvrdí zejména, že toto rozhodnutí je protiprávní, jelikož mu měla být poskytnuta lhůta na rozmyšlenou podle článku 6 směrnice 2004/81.
- 31 Podle předkládajícího soudu vyvstávají otázky, zda měla být žalobci v původním řízení kdykoliv po 30. červenci 2019 poskytnuta lhůta na rozmyšlenou stanovená v čl. 6 odst. 1 směrnice 2004/81, a pokud ano, zda byl státní tajemník oprávněn přijmout opatření k přípravě vyhoštění žalobce v původním řízení z Nizozemska, přestože mu tato lhůta na rozmyšlenou nebyla poskytnuta, a v návaznosti na tuto otázku, zda rozhodnutí ze dne 12. srpna 2019 představuje příkaz k vyhoštění ve smyslu čl. 6 odst. 2 této směrnice. Kromě toho si předkládající soud klade otázku, jaké důsledky musí být vyvozeny z okolnosti, že nizozemské právo nestanoví kromě údajů uvedených v oběžníku o cizincích délku ani počátek běhu této lhůty na rozmyšlenou, a že tedy čl. 6 odst. 1 směrnice 2004/81 nebyl do tohoto práva proveden.
- 32 Za těchto podmínek se rechtbank Den Haag (soud v Haagu, Nizozemsko) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:
- „1) a) Vzhledem k tomu, že Nizozemské království neurčilo ve vnitrostátním právu počátek běhu lhůty na rozmyšlenou stanovené v čl. 6 odst. 1 [směrnice 2004/81], musí být toto ustanovení vykládáno v tom smyslu, že lhůta na rozmyšlenou začíná automaticky plynout okamžikem, kdy státní příslušník třetího státu oznámí nizozemským úřadům obchodování s lidmi?
- b) Vzhledem k tomu, že Nizozemské království neurčilo ve vnitrostátním právu dobu trvání lhůty na rozmyšlenou stanovené v čl. 6 odst. 1 [směrnice 2004/81], musí být toto ustanovení vykládáno v tom smyslu, že lhůta na rozmyšlenou končí automaticky poté, co bylo podáno trestní oznámení pro obchodování s lidmi, nebo poté, co se dotčený státní příslušník třetí země vyjádřil, že od podání oznámení ustupuje?
- 2) Je nutno pod „příkazem k vyhoštění“ ve smyslu čl. 6 odst. 2 [směrnice 2004/81] chápat také opatření k vyhoštění státního příslušníka třetí země z území členského státu na území jiného členského státu?
- 3) a) Brání čl. 6 odst. 2 [směrnice 2004/81] tomu, aby během lhůty na rozmyšlenou zaručené čl. 6 odst. 1 této směrnice bylo přijato rozhodnutí o přemístění?
- b) Brání čl. 6 odst. 2 [směrnice 2004/81] tomu, aby během lhůty na rozmyšlenou stanovené v čl. 6 odst. 1 této směrnice bylo vykonáno již přijaté rozhodnutí o přemístění nebo aby byl výkon tohoto rozhodnutí připravován?“

K žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce

K přípustnosti

- 33 Česká a nizozemská vláda pochybují o relevanci položených předběžných otázek pro vyřešení sporu v původním řízení.
- 34 Podle české vlády nemá výklad článku 6 směrnice 2004/81 požadovaný předkládajícím soudem zjevně žádnou souvislost se situací žalobce v původním řízení. Žalobce totiž pouze tvrdí, že se stal obětí trestného činu týkajícího se obchodování s lidmi, zatímco směrnice 2004/81 se podle svého článku 3 vztahuje jen na státní příslušníky třetích zemí, „kteří jsou nebo byli“ oběti

trestného činu týkajícího se obchodování s lidmi. Česká vláda dále uvádí, že ze žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce nevyplývá, že příslušné orgány zkoumaly, zda žalobce v původním řízení spadá do oblasti působnosti směrnice 2004/81 na základě jejího čl. 5 prvního pododstavce.

- 35 Nizozemská vláda tvrdí, že článek 6 uvedené směrnice se nepoužije na státního příslušníka třetí země, který tak jako žalobce v původním řízení legálně pobývá na území dotyčného členského státu jakožto žadatel o mezinárodní ochranu.
- 36 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury Soudního dvora se na otázky týkající se unijního práva vztahuje domněnka relevance. Soudní dvůr může odmítnout vydat rozhodnutí o předběžné otázce položené vnitrostátním soudem pouze tehdy, je-li zjevné, že žádaný výklad unijního práva nemá žádný vztah k realitě nebo předmětu sporu v původním řízení, jestliže se jedná o hypotetický problém nebo také jestliže Soudní dvůr nedisponuje skutkovými nebo právními poznatky nezbytnými pro užitečnou odpověď na otázky, které jsou mu položeny [rozsudky ze dne 15. prosince 1995, *Bosman*, C-415/93, EU:C:1995:463, body 59 a 61, jakož i ze dne 25. listopadu 2021, *État luxembourgeois* (Informace o skupině daňových poplatníků, C-437/19, Sb. rozh., EU:C:2021:953, bod 81].
- 37 Podle ustálené judikatury přitom platí, že nezbytnost dospět k takovému výkladu unijního práva, který bude užitečný pro vnitrostátní soud, vyžaduje, aby tento soud vymezil skutkový a právní rámec, do něhož spadají jím položené otázky, nebo alespoň vysvětlil skutkové předpoklady, na nichž jsou tyto otázky založeny. Předkládací rozhodnutí musí kromě toho uvádět přesné důvody, které vedly vnitrostátní soud k tomu, aby si kladl otázky ohledně výkladu unijního práva a usoudil, že je nezbytné položit Soudnímu dvoru předběžnou otázku [rozsudek ze dne 10. března 2022, *Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs* (Komplexní zdravotní pojištění), C-247/20, EU:C:2022:177, bod 75 a citovaná judikatura].
- 38 V projednávané věci se žádost o rozhodnutí o předběžné otázce týká především otázky, zda nizozemské orgány měly žalobci v původním řízení, který je nigerijským státním příslušníkem, jenž podal v Nizozemsku žádost o mezinárodní ochranu poté, co tak učinil v Itálii a Belgii, od okamžiku, kdy u nich prohlásil, že se stal jak v Itálii, tak v Nizozemsku obětí trestného činu spojeného s obchodováním s lidmi, poskytnout lhůtu na rozmyšlenou stanovenou v čl. 6 odst. 1 směrnice 2004/81 před tím, než mohlo být zákonně přijato rozhodnutí ze dne 12. srpna 2019 o jeho přemístění na území Italské republiky podle nařízení Dublin III, ohledně něhož si předkládající soud klade rovněž otázku, zda musí být kvalifikováno jako „příkaz k vyhoštění“ ve smyslu čl. 6 odst. 2 směrnice 2004/81.
- 39 Vzhledem k tomu, že předkládající soud má rozhodnout o otázce, zda nizozemské orgány ve sporu v původním řízení porušily článek 6 směrnice 2004/81 tím, že žalobci v původním řízení odepřely záruky poskytované na základě tohoto článku, nic nenasvědčuje tomu, že by požadovaný výklad unijního práva zjevně neměl žádný vztah k realitě nebo předmětu sporu v původním řízení.
- 40 Za těchto podmínek se námitka české a nizozemské vlády vycházející z nepoužitelnosti článku 6 směrnice 2004/81 na spor v původním řízení netýká přípustnosti žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce, ale týká se podstaty položených otázek (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 19. března 2020, „*Agro In 2001*“, C-234/18, EU:C:2020:221, bod 44, a ze dne 28. října 2021, *Komisia za protivodejstvie na korupcijata i za otnemane na nezakonno pridobitoto imuštstvo*, C-319/19, EU:C:2021:883, bod 25).

41 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce je proto přípustná.

K věci samé

42 Pokud jde o pořadí, v jakém mají být otázky položené v žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce zkoumány, je nezbytné odpovědět nejprve na druhou otázku, která se týká výkladu pojmu „příkaz k vyhoštění“ ve smyslu čl. 6 odst. 2 směrnice 2004/81, a otázky, zda tento pojem zahrnuje rozhodnutí, na jehož základě je státní příslušník třetí země přemístěn členským státem do jiného členského státu na základě nařízení Dublin III. Poté je třeba zodpovědět třetí otázku, kterou se tento soud táže na rozsah zákazu uvedeného v čl. 6 odst. 2 směrnice 2004/81. Nakonec je třeba posoudit první otázku, jíž se předkládající soud dotazuje na pravidla pro výpočet lhůty na rozmyšlenou stanovené v čl. 6 odst. 1 této směrnice.

K druhé otázce

– Úvodní poznámky

43 Před posouzením druhé otázky je třeba nejprve reagovat na argument české vlády uvedený v bodě 34 tohoto rozsudku, podle kterého se lhůta na rozmyšlenou stanovená v článku 6 směrnice 2004/81 nemůže vztahovat na státního příslušníka třetí země, který pouze tvrdí, že byl obětí trestného činu týkajícího se obchodování s lidmi.

44 V tomto ohledu je třeba uvést, že účelem směrnice 2004/81 je podle jejího článku 1 definovat podmínky pro vydávání časově omezeného povolení k pobytu státním příslušníkům třetích zemí, kteří spolupracují v boji proti obchodování s lidmi nebo proti napomáhání k nedovolenému přistěhovalectví.

45 Podle čl. 3 odst. 1 této směrnice ji členské státy použijí na státní příslušníky třetích zemí, kteří jsou nebo byli obětí trestného činu týkajícího se obchodování s lidmi, i když vstoupili na území členských států bez povolení.

46 Článek 5 první pododstavec uvedené směrnice ukládá příslušným vnitrostátním orgánům povinnost informovat každého státního příslušníka třetí země o zárukách poskytovaných toutéž směrnicí, jsou-li toho názoru, že „může spadat do oblasti působnosti této směrnice“. K těmto zárukám patří podle bodu 11 odůvodnění směrnice 2004/81 právo na využití lhůty na rozmyšlenou stanovené v jejím čl. 6 odst. 1.

47 Účelem této lhůty na rozmyšlenou je podle čl. 6 odst. 1 této směrnice zajistit, aby se dotyční státní příslušníci třetích zemí mohli zotavit a uniknout vlivu pachatelů trestných činů, jejichž obětí jsou nebo byli, aby mohli při rozhodování, zda mají spolupracovat s příslušnými orgány, lépe vycházet ze skutečného stavu věcí.

48 Podle čl. 6 odst. 2 uvedené směrnice mají dotyční státní příslušníci třetích zemí ve lhůtě na rozmyšlenou a během doby čekání na rozhodnutí příslušných orgánů přístup k zacházení uvedenému v článku 7 a nelze vykonat žádný příkaz k jejich vyhoštění.

- 49 Tím, že čl. 6 odst. 2 směrnice 2004/81 uvádí, že opatření, která mohou využít tito státní příslušníci třetích zemí „během doby čekání na rozhodnutí příslušných orgánů“, odkazuje implicitně na článek 8 této směrnice, podle kterého může být těmto státním příslušníkům po uplynutí lhůty na rozmyšlenou nebo dříve vydáno za určitých podmínek povolení k pobytu. Článek 8 odst. 1 uvedené směrnice a zejména jeho písm. c) přitom stanoví, že přiznání takového práva pobytu nevyžaduje, aby bylo prokázáno, že uvedení státní příslušníci jsou nebo byli oběťmi trestného činu týkajícího se obchodování s lidmi. Z toho *a fortiori* vyplývá, že těmto státním příslušníkům může být přiznána lhůta na rozmyšlenou zakotvená v článku 6 uvedené směrnice, i když nebylo prokázáno, že jsou nebo byli oběťmi takového trestného činu. V tomto ohledu je z výkladu článku 5 ve spojení s článkem 6 směrnice 2004/81 zjevné, že tato lhůta na rozmyšlenou musí být přiznána každému státnímu příslušníkovi třetí země, pokud má dotýčný členský stát rozumné důvody se domnívat, že tento státní příslušník může nebo mohl být obětí trestného činu týkajícího se obchodování s lidmi, což je nezbytně případ, kdy tento státní příslušník před některým z orgánů povolaných k rozhodnutí o jeho situaci, dostatečně věrohodným způsobem uvede, že je nebo byl vystaven takovému zacházení.
- 50 V projednávané věci ze spisu, který má Soudní dvůr k dispozici, vyplývá, že žalobce v původním řízení před přijetím rozhodnutí ze dne 12. srpna 2019, jehož legalitu musí předkládající soud přezkoumat, tvrdil, že byl obětí obchodování s lidmi, prohlásil, že chce v této souvislosti podat trestní oznámení, a uvedl, že jednoho z pachatelů tohoto trestného činu rozpoznal v přijímacím středisku v Nizozemsku. Zdá se tedy, že žalobce v původním řízení dostatečně věrohodně tvrdil, že byl obětí obchodování s lidmi, což však bude muset ověřit předkládající soud.
- 51 Zadruhé, pokud jde o argument nizozemské vlády, podle kterého je lhůta na rozmyšlenou stanovená v článku 6 směrnice 2004/81 ze své podstaty nepoužitelná na žadatele o mezinárodní ochranu, jelikož ten legálně pobývá na území členského státu a nespadá tedy do působnosti této směrnice, je třeba poznamenat, že žádné ustanovení uvedené směrnice nerozlišuje dotčené státní příslušníky třetích zemí na základě toho, zda mají na území členských států legální pobyt, či nikoli. Tato směrnice naopak tím, že v čl. 3 odst. 1 stanoví, že se vztahuje na oběti trestného činu týkajícího se obchodování s lidmi, „i když vstoupili na území členských států bez povolení“, nijak nevylučuje, aby takové oběti, které vstoupily na území členského státu a pobývají v něm legálně, požívaly záruk přiznaných uvedenou směrnicí.
- 52 Kromě toho z bodu 4 odůvodnění směrnice 2004/81 vyplývá, že právy, která tato směrnice přiznává některým státním příslušníkům třetích zemí, nejsou dotčeny zejména záruky, které pro ně vyplývají z jejich případného postavení žadatelů o mezinárodní ochranu. Z toho vyplývá, že unijní normotvůrce nijak nevyloučil, že směrnice 2004/81 může přiznávat i jiná práva než ta, která jsou přiznána těmto státním příslušníkům třetích zemí na základě jejich postavení žadatelů o mezinárodní ochranu, zejména s ohledem na specifické potřeby spojené s jejich obzvláště zranitelnou situací, jako jsou potřeby v oblasti bezpečnosti a ochrany ze strany vnitrostátních orgánů stanovené v čl. 7 odst. 2 této směrnice.

– *K věci samé*

- 53 Podstatou druhé otázky předkládajícího soudu je, zda čl. 6 odst. 2 směrnice 2004/81 musí být vykládán v tom smyslu, že pod pojem „příkaz k vyhoštění“ spadá opatření, kterým je provedeno přemístění státního příslušníka třetí země z území jednoho členského státu na území jiného členského státu podle nařízení Dublin III.

- 54 V tomto ohledu je třeba poznamenat, že směrnice 2004/81 nedefinuje pojem „příkaz k vyhoštění“ a výslovně neodkazuje na právo členských států za účelem vymezení jeho smyslu a rozsahu. Je tedy třeba podat autonomní a jednotný výklad tohoto pojmu ve smyslu směrnice 2004/81 (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 15. dubna 2021, *The North of England P & I Association*, C-786/19, EU:C:2021:276, bod 49).
- 55 Podle ustálené judikatury Soudního dvora je třeba při výkladu ustanovení unijního práva vzít v úvahu nejen jeho znění, ale i jeho kontext a cíle sledované právní úpravou, jejíž je součástí (rozsudek ze dne 1. srpna 2022, *Vyriausioji tarnybinės etikos komisija*, C-184/20, EU:C:2022:601, bod 121 a citovaná judikatura).
- 56 V tomto ohledu je třeba uvést, že z doslovného hlediska neumožňuje výraz „vyhoštění“ v jeho obvyklém smyslu určit, zda území, které musí osoba, jež má být vyhoštěna, opustit, je územím členského státu, který přijal dotčené opatření o vyhoštění, nebo území Evropské unie jako celku. Z cílů sledovaných směrnicí 2004/81, jakož i z kontextu jejího čl. 6 odst. 1 nicméně vyplývá, že opatřením, jehož výkon je podle tohoto článku zakázán, je opatření, kterým bylo dotyčnému nařízeno opustit území dotyčného členského státu.
- 57 Pokud jde zaprvé o cíle směrnice 2004/81, ta sleduje, jak vyplývá zejména z jejího článku 1, jakož i z bodů 2, 4 a 11 jejího odůvodnění, dvojí cíl, spočívající v zaměření úsilí na odhalování a rozbíjení zločineckých sítí a současně v ochraně práv obětí obchodování s lidmi, tím, že těmto obětem po určitou dobu umožňuje především rozmyslet se ohledně možnosti spolupracovat s policií, orgány činnými v trestním řízení a soudy v rámci boje proti těmto trestným činům.
- 58 Právě v souladu s tímto dvojitým cílem ochrany práv obětí obchodování s lidmi a přispění k účinnosti trestních stíhání zavedla směrnice 2004/81 lhůtu na rozmyšlenou stanovenou v jejím čl. 6 odst. 1, která, jak uvádí toto ustanovení, má za cíl zajistit, aby se dotčení státní příslušníci třetích zemí mohli zotavit a uniknout vlivu pachatelů trestných činů, jejichž jsou nebo byli oběťmi, aby mohli při rozhodování, zda mají s příslušnými orgány spolupracovat, lépe vycházet ze skutečného stavu věcí.
- 59 Rovněž s ohledem na tento dvojí cíl vyžaduje čl. 6 odst. 2 směrnice 2004/81 během této lhůty na rozmyšlenou jednak, aby členský stát, na jehož území se dotyčná osoba nachází, uspokojil zejména základní potřeby této osoby tím, že jí poskytne zacházení podle článku 7 této směrnice, a jednak, aby se během této lhůty zdržel výkonu jakéhokoli příkazu k vyhoštění a dotyčné osobě dočasně povolil zůstat „během doby čekání na rozhodnutí příslušných orgánů“ na dotčeném území. Jak v podstatě uvedl generální advokát v bodě 69 svého stanoviska, oba tyto požadavky jsou navzájem provázány, protože pomoc a podpora uvedené v článku 7 směrnice 2004/81, které musí být zajištěny během lhůty na rozmyšlenou, nemohou být zcela poskytnuty, pokud dotyčná osoba opustila území daného členského státu.
- 60 Přijetí závěru, že „příkaz k vyhoštění“ uvedený v čl. 6 odst. 2 směrnice 2004/81, jehož výkon je zakázán, nezahrnuje během uvedené lhůty na rozmyšlenou rozhodnutí o přemístění do jiného členského státu přijaté podle nařízení Dublin III, by mohlo ohrozit dosažení dvojího cíle sledovaného touto směrnicí.

- 61 Výkon takového rozhodnutí o přemístění během lhůty na rozmyšlenou stanovené v čl. 6 odst. 1 směrnice 2004/81 by totiž zaprvé vedl k tomu, že oběť obchodování s lidmi přijde o specializované služby pomoci, u nichž mohla nalézt podporu, a bude tak ukončeno zacházení, které bylo oběti v tomto členském státě poskytnuto podle článku 7 směrnice 2004/81, což by bylo na újmu zotavení této oběti a zvýšilo by tak její zranitelnost.
- 62 Zadržet by výkon takového rozhodnutí v rané fázi, do které spadá doba poskytnutá oběti obchodování s lidmi na rozmyšlenou, mohlo narušit spolupráci této oběti při vyšetřování trestného činu nebo soudním řízení. Přemístění uvedené oběti do jiného členského státu ještě před tím, než se mohla během lhůty na rozmyšlenou, kterou má k dispozici, vyjádřit ohledně své vůle spolupracovat na tomto vyšetřování nebo řízení, by totiž nejen připravilo příslušné orgány o svědectví, které by mohlo být obzvláště užitečné pro stíhání pachatelů dotčeného trestného činu, ale paradoxně by vedlo k tomu, že by dotyčná osoba byla z území příslušného členského státu vyhoštěna, ačkoli by se v tomto členském státě měla nacházet, aby se mohla v co nejširším nutném rozsahu zapojit do uvedeného vyšetřování nebo řízení.
- 63 Pokud jde zadržet o kontext, jehož součástí je lhůta na rozmyšlenou stanovená v čl. 6 odst. 1 směrnice 2004/81, je nutné připomenout, že podle jejího článku 5 mají příslušné orgány dotyčného členského státu povinnost oběť obchodování s lidmi předem informovat o „možnostech nabízených [touto směrnicí]“. Mezi ně patří nejen možnost využít této lhůty na rozmyšlenou, ale rovněž možnosti získat podporu a pomoc stanovené v článku 7 směrnice 2004/81 a za určitých podmínek možnost vydání povolení k dočasnému pobytu v souladu s článkem 8 této směrnice, které podle jejího bodu 9 odůvodnění musí pro oběť představovat „dostatečnou pobídku“ ke spolupráci s příslušnými orgány.
- 64 Jak přitom v podstatě uvedl generální advokát v bodě 67 svého stanoviska, tato informační povinnost by byla zbavena užitečného účinku, pokud by byl dotčený členský stát oprávněn během lhůty na rozmyšlenou stanovené v čl. 6 odst. 1 směrnice 2004/81 přemístit dotyčnou osobu do jiného členského státu, ačkoli se zavázal poskytnout jí během této lhůty možnost využít výše uvedená opatření, jakož i povolení k dočasnému pobytu na svém území nejpozději do uplynutí této lhůty, pokud jsou splněny podmínky stanovené v článku 8 této směrnice.
- 65 Výše uvedený výklad nemůže být zpochybněn posouzením směrnic 2001/40 a 2004/38, které zmiňuje předkládající soud. Postačí totiž konstatovat, že tyto směrnice, které samy neobsahují žádnou definici pojmu „příkaz k vyhoštění“, neumožňují vyvodit jednoznačné poznatky ohledně zeměpisného rozsahu tohoto pojmu ve smyslu směrnice 2004/81. Argument předložený německou vládou, který se opírá zejména o směrnici 2001/40, a podle něhož je pojem „příkaz k vyhoštění“ typicky používán ve vztazích se třetími zeměmi, je ze striktně doslovného hlediska vyvrácen použitím tohoto pojmu zejména v článku 28 směrnice 2004/38, který se nepochybně týká pouze vyhoštění z území členského státu, a nikoli vyhoštění z území Unie jako celku. Směrnice 2004/81 neodkazuje navíc ani na ustanovení nařízení č. 343/2003, jež bylo v platnosti ke dni přijetí této směrnice a od 18. července 2013 bylo zrušeno a nahrazeno nařízením Dublin III, které ostatně posledně uvedenou směrnicí rovněž nezmiňuje.
- 66 S ohledem na všechny výše uvedené úvahy je třeba na druhou otázku odpovědět tak, že čl. 6 odst. 2 směrnice 2004/81 musí být vykládán v tom smyslu, že pod pojem „příkaz k vyhoštění“ spadá opatření, kterým je provedeno přemístění státního příslušníka třetí země z území jednoho členského státu na území jiného členského státu podle nařízení Dublin III.

Ke třetí otázce

- 67 Podstatou třetí otázky předkládajícího soudu je, zda čl. 6 odst. 2 směrnice 2004/81 musí být vykládán v tom smyslu, že brání tomu, aby bylo rozhodnutí o přemístění státního příslušníka třetí země na základě nařízení Dublin III přijato nebo vykonáno, nebo aby byla během lhůty na rozmyšlenou stanovené v čl. 6 odst. 1 této směrnice přijata nebo vykonána přípravná opatření nezbytná k jeho výkonu.
- 68 Článek 6 odst. 2 směrnice 2004/81 stanoví, že během této lhůty na rozmyšlenou „nelze vykonat žádný příkaz k vyhoštění“ vůči dotyčným státním příslušníkům třetích zemí.
- 69 Ustanovení čl. 6 odst. 2 směrnice 2004/81 proto s ohledem na své znění nezakazuje přijetí příkazu o vyhoštění ani jakéhokoli jiného přípravného opatření k jeho výkonu.
- 70 Vzhledem k odpovědi na druhou otázku brání tedy toto ustanovení pouze tomu, aby během lhůty na rozmyšlenou poskytnuté podle čl. 6 odst. 1 této směrnice bylo rozhodnutí o přemístění přijaté na základě nařízení Dublin III vůči státním příslušníkům třetích zemí, na které se vztahuje uvedená směrnice, vykonáno.
- 71 Jak však v podstatě uvedl generální advokát v bodě 88 svého stanoviska, je důležité, aby příslušné vnitrostátní orgány při přijímání přípravných opatření k výkonu rozhodnutí o přemístění v průběhu lhůty na rozmyšlenou stanovené v čl. 6 odst. 1 směrnice 2004/81 neohrožily dosažení dvojího cíle připomenutého v bodě 58 tohoto rozsudku, který toto ustanovení sleduje. Ačkoli tedy není zakázáno přijmout během této lhůty na rozmyšlenou přípravná opatření k výkonu tohoto rozhodnutí, nemůže to zbavit tuto lhůtu užitečného účinku, což bude muset ověřit předkládající soud ve věci v původním řízení. Tak by tomu mohlo být zejména v případě, kdyby přípravná opatření k výkonu takového rozhodnutí spočívala v zajištění oběti obchodování s lidmi za účelem jejího přemístění, jelikož taková přípravná opatření jí zejména neumožní, aby se vzhledem ke své zranitelnosti buď zotavila, nebo se na základě znalosti skutečného stavu věci rozhodla spolupracovat s příslušnými orgány členského státu, na jehož území se nachází.
- 72 Je nutné dodat, že takový výklad čl. 6 odst. 2 směrnice 2004/81 nemůže ohrozit dodržování jasně stanovených a poměrně krátkých lhůt, jimiž se řídí správní řízení o přenesení příslušnosti k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu na dožádaný členský stát podle ustanovení nařízení Dublin III.
- 73 Nejprve tedy z bodu 69 tohoto rozsudku vyplývá, že přiznání lhůty na rozmyšlenou žadateli o mezinárodní ochranu nebrání tomu, aby členský stát, na jehož území se žadatel nachází, předložil během této lhůty žádost o převzetí tohoto žadatele jiným členským státem v souladu s čl. 21 odst. 1 tohoto nařízení, a pokud tento stát žádosti vyhová, aby během uvedené lhůty na rozmyšlenou přijal rozhodnutí o přemístění do takto dožádaného členského státu.
- 74 Dále je pravda, že v souladu s čl. 29 odst. 1 a 2 uvedeného nařízení má dožadující členský stát pro provedení přemístění žadatele lhůtu šesti měsíců ode dne, kdy bylo vyhověno žádosti o převzetí, nebo od vydání konečného rozhodnutí o opravném prostředku proti rozhodnutí o přemístění nebo o přezkumu z právního i skutkového hlediska tohoto rozhodnutí, pokud má podle čl. 27 odst. 3 téhož nařízení odkladný účinek, přičemž v opačném případě je dožádaný členský stát zproštěn povinnosti převzít dotyčnou osobu, a příslušnost je tedy přenesena na dožadující členský stát (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 26. července 2017, A. S., C-490/16, EU:C:2017:585, body 46, 57 a 58).

- 75 Stran směrnice 2004/81 je však třeba připomenout, jak stanoví její čl. 6 odst. 1 druhý pododstavec, že začátek lhůty na rozmyšlenou stanovené v tomto ustanovení a její délka se určují podle vnitrostátního práva.
- 76 Je tedy na členských státech, aby zajistily rovnováhu mezi délkou lhůty na rozmyšlenou, kterou poskytují obětem obchodování s lidmi na svých územích, a dodržením lhůty stanovené v čl. 29 odst. 1 a 2 nařízení Dublin III, aby bylo zaručeno správné skloubení a zachování užitečného účinku těchto nástrojů.
- 77 S ohledem na všechny výše uvedené úvahy je třeba na třetí otázku odpovědět tak, že čl. 6 odst. 2 směrnice 2004/81 musí být vykládán v tom smyslu, že brání tomu, aby bylo rozhodnutí o přemístění státního příslušníka třetí země přijaté na základě nařízení Dublin III vykonáno během lhůty na rozmyšlenou zaručené v odst. 1 tohoto článku 6, ale nebrání tomu, aby bylo přijato takové rozhodnutí nebo přípravná opatření k jeho výkonu, za podmínky, že tato přípravná opatření nezabývají tuto lhůtu na rozmyšlenou užitečného účinku, což musí ověřit předkládající soud.

K první otázce

- 78 Podstatou první otázky předkládajícího soudu je, zda čl. 6 odst. 1 směrnice 2004/81 musí být v případě, že nebylo přijato opatření k jeho provedení do vnitrostátního práva, vykládán v tom smyslu, že lhůta na rozmyšlenou, kterou toto ustanovení stanoví, začíná automaticky běžet od okamžiku, kdy dotčený státní příslušník třetí země informuje příslušné vnitrostátní orgány o tom, že je nebo byl obětí obchodování s lidmi, a končí automaticky poté, co tento státní příslušník podal trestní oznámení z důvodu, že se stal obětí obchodování s lidmi, nebo naopak informoval tyto vnitrostátní orgány, že od jeho podání ustupuje.
- 79 Jak vyplývá z popisu skutkových okolností sporu v původním řízení, který byl shrnut v bodech 23 až 30 tohoto rozsudku, příslušné vnitrostátní orgány v žádném okamžiku před přijetím rozhodnutí o přemístění ze dne 12. srpna 2019 neinformovaly žalobce v původním řízení, který předtím tvrdil, že se stal obětí obchodování s lidmi, prohlásil, že chce v této souvislosti podat trestní oznámení, a uvedl, že poznal jednoho z pachatelů tohoto trestného činu v přijímacím středisku v Nizozemsku, o možnostech nabízených směrnicí 2004/81, včetně možnosti využít lhůtu na rozmyšlenou stanovenou v čl. 6 odst. 1 této směrnice, ani žalobci v původním řízení takovou lhůtu neposkytly.
- 80 Je však třeba uvést, že jak vyplývá z informací poskytnutých předkládajícím soudem, spor v původním řízení se týká legality rozhodnutí ze dne 12. srpna 2019 o přemístění žalobce v původním řízení do Itálie na základě nařízení Dublin III. Jak je přitom uvedeno v bodě 77 tohoto rozsudku, směrnice 2004/81 nebrání přijetí rozhodnutí o přemístění během lhůty na rozmyšlenou stanovené v jejím čl. 6 odst. 1. Z toho vyplývá, že i za předpokladu, že taková lhůta na rozmyšlenou měla být žalobci v původním řízení poskytnuta, nemůže mít pochybení nizozemských orgánů, když v projednávané věci takovou lhůtu na rozmyšlenou neposkytly, vliv na legalitu rozhodnutí o přemístění napadeného u předkládajícího soudu, jelikož článek 6 směrnice 2004/81 brání pouze tomu, aby takové rozhodnutí bylo vykonáno, pokud státnímu příslušníkovi třetí země nebyla přiznána lhůta na rozmyšlenou, na kterou měl podle tohoto článku 6 nárok.

- 81 Z předchozího bodu rovněž vyplývá, že pro účely přezkumu legality rozhodnutí ze dne 12. srpna 2019 by odpověď na otázku, od kterého okamžiku a do jakého data měla být žalobci v původním řízení poskytnuta lhůta na rozmyšlenou, znamenala, že by Soudní dvůr formuloval poradní stanovisko k čistě hypotetické otázce.
- 82 V souladu s ustálenou judikaturou však Soudnímu dvoru nepřísluší poskytovat poradní stanoviska k obecným či hypotetickým otázkám (rozsudek ze dne 16. července 1992, Meilicke, C-83/91, EU:C:1992:332, bod 25, a usnesení ze dne 11. ledna 2017, Boudjellal, C-508/16, nezveřejněné, EU:C:2017:6, bod 32).
- 83 V důsledku toho je třeba konstatovat, že Soudnímu dvoru nepřísluší odpovědět na první otázku.

K nákladům řízení

- 84 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (čtvrtý senát) rozhodl takto:

- 1) Článek 6 odst. 2 směrnice Rady 2004/81/ES ze dne 29. dubna 2004 o povolení k pobytu pro státní příslušníky třetích zemí, kteří jsou oběťmi obchodování s lidmi nebo obdrželi pomoc k nedovolenému přistěhovalectví a kteří spolupracují s příslušnými orgány,

musí být vykládán v tom smyslu, že

pod pojem „příkaz k vyhoštění“ spadá opatření, kterým je provedeno přemístění státního příslušníka z území jednoho členského státu na území jiného členského státu podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. června 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států.

- 2) Článek 6 odst. 2 směrnice 2004/81

musí být vykládán v tom smyslu, že

brání tomu, aby bylo rozhodnutí o přemístění státního příslušníka třetí země přijaté na základě nařízení č. 604/2013 vykonáno během lhůty na rozmyšlenou zaručené v odst. 1 tohoto článku 6, ale nebrání tomu, aby bylo přijato takové rozhodnutí nebo přípravná opatření k jeho výkonu, za podmínky, že tato přípravná opatření nezbaví tuto lhůtu na rozmyšlenou užitečného účinku, což musí ověřit předkládající soud.

Podpisy